

ZAPOMENUTÉ SNY

- JUNK YARDS -

Snímek v režimu HDR ještě zvýrazní úžasnou zád Brookwoodu '59 a Pontiaku „First Call“ '60

Jeden kousek z Brianovy sbírky „lesních“ Impal

Nádhera a obdiv: souprava Frazeru Manhattan '48 a caravanu Airstream! Cesta do minulosti je volná!

Pozdrav z míst blízkých věčnosti...

Znáte je všichni, někteří z fotek a cizích reportáží, někteří osobně, z dotyků vlastních rukou a slyšitelného tlukotu srdce v bezbřehém tichu, kde čas, zdá se, není pánem. Jsou to pomníky šťastnějších telného tlukotu srdce v bezbřehém tichu, kde čas, zdá se, není pánem. Jsou to pomníky šťastnějších a bohatších dob, muzea pod nekonečnou nebeskou bání, která představují zhmotnělé sny, lesk a slávu, rozmach i zapomnění. Každý jednotlivý exemplář sloužil, dojezdil, našel své místo za domem a po čase se přestěhoval sem, kde jej vítá ranní slunce a uspávají hvězdy. Navštivme taková místa společně, tiše, s respektem a pozorně. Deus ex machina? Možná...

Široširé pláně Arizony, žár Nového Mexika i vlhko Mainu – dnešní hromadné domovy automobilových klenotů, zrozených ze smělých snů o ještě směřlejší budoucnosti, která však trvala jen krátce. Alespoň pro tyhle ocelové krasavce. Život amerického auta je krátký a zpravidla neúprosný... Jsi tu dva roky? Zmizni z garáže! Máme novinku! A za dva roky další novinku! Nikdy nekončí kolotoč spotřeby, plnicí odlehle plochy ocelovými křížníky, zatímco rodinné

garáže, stavěné na délku a šířku Cadillaku, Oldsmobilu, Nashu, Mercury či DeSota, polykají jak jednodubky miniautomobily, zaplavující s rychlostí a neúprosností stáda kobylek celý svět... Některé sem přicestovaly na traileru, ale některé i vlastní silou. Se zaskřípěním zvedáme zaoblenou kapotu... Ano, je tam pořád: baterie Delco či ta levnější od Searse, dávno mrtvá, stejně jako zbytek zážraků techniky s excelentními názvy: Fireball, Thriftmaster, Turbo-Fire či Roc-

ket. Ocelový kolos však poslouží už jen nějakou částí svého těla, pro zbytek jeho ostatků má pojem „čas“ jiný rozměr, zcela naše lidské chápání... Jak je vůbec nazývat, tahle místa věčného odpočinku? Vrakoviště? To je dehonestující... Pohřebiště? Ani to ne... Takže asi jen slovem hřbitov. Automobilový, rozprostírající se do šířky

Lincoln '47 vyčkává u Route 66, kterou pamatuje z dob největší slávy

Cadillaky, trpělivě čekající na své vzkříšení či pozvolné splynutí s přírodou

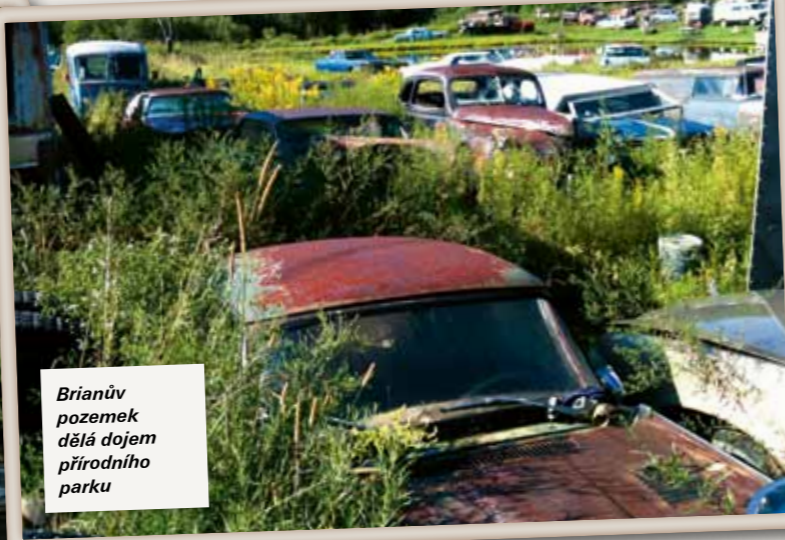
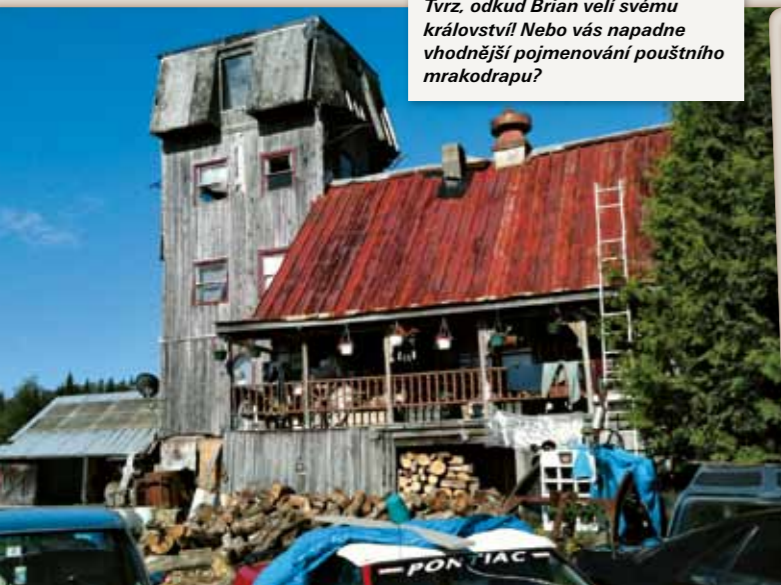

Kdo by neznal symbol nejslavnější americké silnice?

i délky, nebo jen na omezeném prostoru, kde jsou artefakty motoristického dávnověku natěsnány jeden na druhý či vršeny na sebe. Megapole i většina velkých měst se podobných ploch dávno zbavila, ale v provinčních či ještě menších lidských sídlech často narazíme na malý „rodinný“ hřbitůvek, tvořený kosterou staříckého nákladáku, dvěma či třemi traktory a pár kousky dřívějších rodinných klenotů, o kterých se nemluví a jimž už členství v člověčí pospolitosti ani nepatří. Pokud mají štěstí, přežijí velmi dlouho... Ale dá se tu mluvit o štěstí? To je pojem srozumitelný jen nám, lidem. Některé jejich vrstevníky potkáte ještě provozuschopné u chodníků, jiné naleštěné a nesoucí zlaté stuhly Concours d'Elegance, další jako zamklé obsahy muzeí a některé při renovaci, jak se technicky správně nazývá vítězný boj mastodontní hromady oceli s následky útrap minulých dekád.

Místa posledního odpočinku automobilové krásy najdete po celých Státech, musíte jen opustit spěch dálnic a hltání stovek mil v denních rekordech. Najedete na okresní silnice,

Tvrz, odkud Brian velí svému království! Nebo vás napadne vhodnější pojmenování pouštního mrakodrapu?

Brianův pozemek dělá dojem přírodního parku

Ocelová ořebná kola amerického traktoru si můžete prohlédnout během jízdy po „Mother Road“

Hnědé zbarvení střechy Lincolnu '57 svědčí o dlouhých letech strávených v této společnosti

Kola Hudsonu '52 prozrazují hodně z jeho minulosti

Nezvaní budou zastřeleni, náhodně přeživší jedinci doražení další salvou!

Nezapomenutelný Fury ročníku '60 s vysokými ploutvemi a rozlehlým zadním oknem

zážitky, zaryté hluboko v srdcích? Neznáme univerzální odpověď. Každý si musí najít tu svou...

Brian nám ukazuje svědky svého mládí: jeho první Hudson a zároveň i první vlastní auto, pak Impala, v níž vozil krásné slečny nebo odtahový Chevy, který sem dopravil první odložená auta – prostě celé míle prohlídkové trasy a k tomu Brianův řečnický výkon, podobný kulometné slovní palbě zkušeného licitátora...

Míjíme sportáky, rodinné sedany, STW, i nějaká ta prodloužená verze by se našla. O kus dál čeká mechem pokrytý autobus na cestující, kteří už nikdy nenastoupí, výbojné masky trucků zdobí zelené šlahouny, značková metoda Matky přírody... Těch, jenž se dočkají nového pána i nového života, je málo. Navíc je ještě hodně exponátů neprodejných. Třeba tahle Impala Coupe 1964: ani džbán živé vody by jí nepomohl... Velkým písmem tu stojí „Not for Sale“.

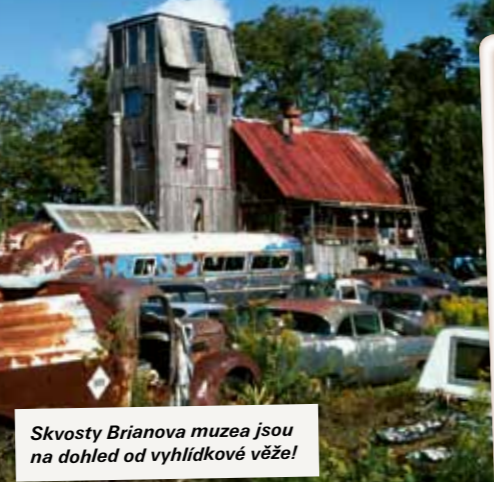
Výmluvné – a zpečetující. Jediní, kteří občas s Brianem udělají obchod, jsou sběratelé nebo nepokrytí nadšenci. Takové pozná už na první pohled – aby ne, když je sám jedním z nich. Těm pomůže – mladým, kteří touží postavit na kola zajímavý convertible, coupe s protáhlou záďí či „oldschool“ pick-up.

Léto se přehoupne do podzimu, vítr přenáší zprávy od jednoho stroje k druhému, a pak se

Kulturní aerodynamický autokar má dávno za sebou poslední „lajnu“ s pasažéry

Pontiac Streamliner '48 daroval vše, co mohl. Jeho osud se tím naplnil...

Studebaker si prostě nespletete ani v Arizoně, ani v Utahu a ani nikde jinde!

Lincoln Premiere '59 – smutné, ale někdy nezbytné - na viděnou v levém pruhu nebeské highway!

Jeden z arizonských „autosalonů“ vás přivítá velkolepou podívanou

snese bílá peřina. Žádný malovaný Santa, žádná bílá hmota z výloh, ale drsná a mrazící americká zima, neúplatný strážce Brianových pokladů s úvazkem na celý půlrok! Jen úzké, vyšlapané cestičky kolem domu svědčí o lidské přítomnosti.

Podívejme se zase do jiného kraje, k Billovi do Utahu. Také on zaplnil prostranství kolem domu více či méně zchátralými zbytky dávné krásy. Ví o svých pokladech všechno: kdo v kterém jezdil, jak dlouho už tu stojí, kolik se jich vyrobilo – jen na cenu se neptejte. To se z příjemného chlapíka stane „tvrdák“, který jen zavrčí: „Zas chce někdo ukrást moje poklady!“

Bill je opravdový samotář. Nemá internet, nepoužívá mailu, nezajímají ho aukce ani pohyb cen

automobilových klasiků. Všechny potřebné informace čerpá ze svých vlastních vědomostí, doplněných o třicetileté zkušenosti. Jediné spojení se světem představuje omšelý telefon na ledničce. Pokud už něco „musí“ prodat, zavalí dotyčného zájemce mnoha kilogramy Hemmingsových časopisů, bere z nich jedno číslo za druhým a nasliněným prstem pomalu přejezdí jednu kolonku za druhou, nekonečné řady dolarových cenovek. To bývá boj pro mnoho potenciálních kupců předem prohraný. Bill není zvědavý na pětiminutovou rozmluvu a „Cash“ na stůl. Chová se jako přímý potomek pravých amerických koňských handlířů, pro něž neexistuje noc nebo den, přítomnost ani budoucnost – jediné, co platí, je jejich „Big Deal“.

Jak vypadá takový typický návštěvník? Je to zájemce o historii, kterého znudily učené publikace a sterilní muzea, jindy pamětník, který si v záplavě plastu přijde oživit vzpomínky na dobu burácejících motorů a dveří, vážících přes metr. Ti, kdož potřebují nějaký díl, be-

sobeným rychlosti stárnutí kulatých, okřídlených i hranatých krasavců na svých pozemcích. Nepotřebují nikam jezdit, mají tu práci i zábavu, obživu i potřebný relax. Pojem „svět“ se jim zúžil na kubické palce, galony, stopy, yardy a letité kalendáře od dávno zaniklých firem, zdobící navěky jejich příbytky. Dobře, že takoví lidé jsou. Náš svět by byl bez nich chudý.

Text a foto: Nomadcars
Překlad a adaptace: J.F.K.

Interiér ve stylu oldscool

Všechny věkové kategorie pospolu. Nikdo nemá trávu a mech zelenější...

